

בקיבוץ

גליון 117 טבת תש"ף ינואר 2020

ברכות לחברינו החדשים
שתמשיכו לתרום לקהילה בקיבוץ וביישוב וליהנות יחד איתנו
מיישוב מתפתח וצומח

תומר בן אריה

ורדית זילבר ונבו מזור וילדיהם דניאלה בת
ה-6 ובן ה-3.5

יזהר וענת שרון וילדיהם עמית בת ה-18, עידו בן ה-16
ומאיה בת ה-11.5

פרוטוקול מזכירות – 27.11.19

22/2019

נוכחים: זאבי רוזנר, עמית ארגוב, מעיין שינדלר, וידי שקד, לילי לזרקביץ, דני אלבירט, יגאל קליין, עידן קריסטל, מתן לפידות

חסרים: תמיר סלע

על סדר היום:

- א. דיווחים**
- ב. אישור פרוטוקול: 30.10.19 + 13.11.19**
- ג. בקשה למעבר מדירת קהילה למגרש לבנייה**
(מוזמנים: מתן לפידות, אבי בן צבי מרכז ועדת תכנון)
- ד. ביצוע תקציב קהילה 9 חודשים**

א. דיווחים:

1. משקיף: עידן קריסטל החליף את "כובעו" ממשקיף לחבר מזכירות.
2. המזכירות מעוניינת להמשיך במסורת שבה יצורפו לוועדות משקיפים מקרב הצעירים שאינם חברי קיבוץ.
3. חיובים בגין שירותי אדריכלות: ארנון לפידות כמי שעוסק בענייני תכנון בקיבוץ והארכיון התכנוני של הקיבוץ, מהווה כתובת בענייני תכנון. נוצר מצב בו חברים פונים בנושאים אישיים ויש צורך למצוא מתכנת בה הקיבוץ יחויב עבור שירותי אדריכלות והחברים יחויבו בגין פנייתם לארנון עבור צרכים פרטיים. לטיפולו של מנהל הקהילה להסדיר את פעילות הארכיב והנגשתו באופן מקוון לציבור.
4. ביטחון: עלה נושא שער "האלה" שבוטל. העניין יידון עם האגודה והרב"ש.

ב. אישורי פרוטוקולים:

אישור פרוטוקולים: 30.10.19 + 13.11.19

ג. בקשה למעבר מדירת קהילה למגרש לבנייה:

אבי בן צבי הציג את "הבעיה" שנוצרה במרחב ונדרשת הרחבת מדרכה המצריכה ויתור מצד מתן על כ-80 ס"מ ממגרשו (ראוי לציין שמגרשו של מתן קטן ביחס לשאר המגרשים) כדי לפגוע כמה שפחות בשטח ציבורי המטופל על ידי משפחת שקד. הנושא עלה בוועדת תכנון ומתן דחה את הבקשה על הסף. באותה הישיבה עלה הרעיון שהמגרש המבונה יחזור לרשות הקיבוץ ומתן יעבור למגרש לא מבונה. מתן הסכים לכך ונדרשת הסכמת המזכירות.

דין:

עלו כמה שאלות:

1. כל עוד לא פוגעים במגרש פרטי אחר, למה מתן צריך לוותר על חלק ממגרשו?
 2. למה חייבים מדרכה רחבה למעבר אמבולנס?
 3. מה המשמעות הכספית של החזרת המגרש לרשות הקיבוץ לאחר הדיווח למיסוי מקרקעין שהמגרש משויך למשפחת לפידות? זו עסקה נוספת.
 4. מתן השקיע בתכנון הרחבת הבית, האם העלות על חשבון הקיבוץ?
- מעבר לשאלות שעלו נטען שאין סיבה להתעקש על מדרכה רחבה למעבר לאמבולנס לאור הקושי שנוצר. כמו כן, עלה נושא המצב הטופוגרפי של המגרש והרצון של מתן "להרים" את המגרש לגובה מפלס הדירה שלכאורה יוצר בעיה לסביבה. בנוסף, חלק מחברי המזכירות ראו בכך הזדמנות להשאיר דירה שתשמש את הקהילה.

החלט:

יש לבדוק את השאלות שעלו ועל פי התשובות לתקבל החלטה.

ד. ביצוע תקציב קהילה 9 חודשים

תקציב קהילה 2019 לעומת תקציבים קודמים מאופיין:
1. הורדת גביית מס קהילה ב-50% המהווים כ-200,000 ש.ש.
2. שכ"ד בענף ההשכרות – מקבץ דירות שהניבו שכר דירה יורדות ממצבת הדירות המושכרות (הדיירים התקבלו לחברות). השווי הכספי הוא כ-180,000 ש.ש.
על אף כל זאת, הביצוע הכולל של תשעת החודשים מראה שהתקציב ישאיר יתרה מסוימת מעבר לתוכנית. יש לציין לטובה את ענף המזון והמוסך המראים תוצאות טובות מעבר לתוכנית, ואת פעילות ברו"ש (בית הדר, פריפריה) שעל אף האתגרים והרצון לשמר רמת שירות נאותה מצליחים לשמור על רמת הוצאות סבירה.
בימים אלו אנו שוקדים על הכנת תוכנית 2020 יחד עם רכזי הענפים והפעילויות. התוכנית והבקשות להשקעות יוצגו בהמשך על ידי חלק ממרכזי הענפים.

פרוטוקול מזכירות – 11.12.19

23/2019

נוכחים: זאבי רוזנר, עמית ארגוב, מעיין שינדלר, וידי שקד, לילי לזרקביץ, דני אלבירט, יגאל קליין
חסרים: עידן קריסטל, מתן לפידות, תמיר סלע

על סדר היום:

- א. **אישור פרוטוקול: 27.11.19**
- ב. **בקשה להארכת "שנת חופש"**
(מוזמנת: שרה אפל)
- ג. **המשך דיון - בקשה למעבר מזירת קהילה למגרש לבנייה**
- ד. **תקנון קרן מילואים**

א. **אישור פרוטוקול מיום 27.11.19 – אושר**

ב. **בקשה להארכת "שנת חופש":**

שרה אפל נמצאת ב"שנת חופש" זו השנה השלישית. ההחלטה בתקנון שנת חופש מגבילה את מספר השנים ל-3 שנות חופש. שרה הסבירה את בקשתה להארכת שנת החופש לתקופה לא ידועה.

דיון:

הסברה של שרה לבקשתה אכן מציב התלבטות בין ההחלטה הקיימת לבין הבקשה להמשך "שנת חופש" ללא תאריך סיום. יחד עם זאת, עם כל ההבנה, לא ניתן לאשר המשך חופש ללא תאריך סיום כאשר ההחלטה שהתקבלה האומרת 3 שנות חופש שרירה וקיימת. להזכיר, יציאה לשנת חופש היא אפשרית ל-3 שנות חופש ובמקרים מסוימים יש למזכירות היכולת להפעיל שיקול דעת בהארכת התקופה על בסיס בקשה מנומקת המלווה בתאריך סיום סביר של חזרה לקיבוץ. לא בכדי קיימת החלטה זו וזאת על מנת שלא להפוך את החיים בקיבוץ כבדרך אגב או לעת מצוא אלא, הקיבוץ צריך שיהיה מרכז חייו של החבר ומגורי הקבע שלו.

החלט:

לא ניתן לאשר הארכת תקופת החופש על בסיס ההחלטה הקיימת.
תיבדק האפשרות לשנות את ההחלטה (בשיחת קיבוץ) כך שחבר יוכל לצאת ליותר מ-3 שנים אבל, דירתו בתקופה שמעבר ל-3 שנות חופש תעמוד לרשות הקיבוץ והקיבוץ יהיה רשאי לתת שימוש בדירה בתמורה לתשלום שכולו מועבר לקיבוץ. היה ותתקבל ההחלטה החדשה הדבר לא פותר את החבר לפנות למזכירות בבקשה להארכת החופש המלווה בהסבר.

ג. המשך דיון - בקשה למעבר מדירת קהילה למגרש לבנייה:
בהמשך לדיון הקודם מבקשת המזכירות מוועדת תכנון לקבל החלטה על בסיס הנתונים הקיימים (ללא תיקוני מגרש ו/או והפחתות) - **האם ניתן לשייך את המגרש או לא ניתן לשייך.**

ד. תקנון קרן מילואים:

מטרת הקמת קרן מילואים היא:

1. להרחיק נושים מכספים אלו
 2. שמירה על כללים בנוגע לשימוש בכספים.
- בדרך כלל, הקמת הקרן מלווה בהקמת תאגיד שהוא ישות משפטית נפרדת מהקיבוץ ואשר נועדה לקיים את הכללים הרשומים בסעיפים 1 ו-2.
- לאור שהמצב הקיים שבו ישנה קרן והכספים שמורים בחשבון בנק נפרד רואי החשבון של הקיבוץ לא רואים צורך בהקמת תאגיד נפרד. יחד עם זאת, בבדיקה שנעשתה תקנון הקרן מאפשר לאסיפה הכללית לשנות את התקנון ועלה הצורך לעגן בתקנון סעיפים שיימנעו שינוי בתקנון שלא ברוב סביר.
- ההבנה היא שסעיף 14 לתקנון הקרן הוא בעייתי ומאפשר לשנות את התקנון גם אם יצביעו מספר קטן של חברים.

הוחלט:

להוסיף לסעיף 14 משפט המעלה את הצורך בהצבעת אחוז מסוים **מכלל בעלי זכות הצבעה** ומתוכם רוב מיוחס ולא כמו שהוחלט - רוב מיוחס **רק של המצביעים.**

רשם: זאבי רוזנר

פרוטוקול ועדת קליטה - 4.12.2019

11/2019

נוכחים: זאבי רוזנר, דקלה אפרתי חומסקי, אבנר דביר, רונן סעידי, טלי שור, מעיין צאוזמר
שינדלר, אסתר ברוידא, אורית זלינגר
חסרים: נועה גולדברג, בועז קפלן

על סדר היום:

א. דימה אסינובסקי - פנייה לקליטה

ב. צחי ומורן קנטור - פנייה לקליטה

ג. רונה ודוד אשכנזי - פנייה לקליטה

ד. המשך הקליטה

א. דימה אסינובסקי - פנייה לקליטה:

דימה הגיע לכפר מנחם בגיל 15 במסגרת פרויקט נעל"ה. התחנך בקיבוץ וחי כאן מאז הגעתו. דימה מעוניין להתחיל תהליך קליטה למרות העובדה שאינו בן קיבוץ.

דיון:

דימה אכן אינו עונה על ההגדרה של בן קיבוץ, אך חברי הוועדה מסכימים שכפר מנחם הוא ביתו ושיש ברצוננו לאפשר לו להתקבל לחברות. מבדיקה עולה כי הבקשה כבר נדונה ואושרה בוועדה בינואר 2018.

הוחלט:

הוועדה מקבלת את בקשתו של דימה.

ב. צחי ומורן קנטור – פנייה לקליטה:

צחי ומורן קנטור חיים בקיבוץ כעשר שנים ומתגוררים לצידה של סבתו של צחי, ברכה, בדירה השייכת לה. צחי אמנם נולד בכפר מנחם, אך לא עונה על ההגדרה של בן קיבוץ כיוון שהוריו אינם חברי קיבוץ. צחי ומורן מעוניינים להיקלט בקיבוץ ולרכוש דירת ירושה.

דין:

נערך דיון בעובדה שאמנם צחי ומורן אינם בני קיבוץ, אך העובדה שסבתו של צחי היא חברת קיבוץ ובעלת נכס בקיבוץ מאפשרת להתייחס אליהם כאל צאצאי יורשים שיכולים להיקלט לחברות. חברי הוועדה מעוניינים לאפשר למשפחה צעירה ומעורה בקהילה להיקלט לחברות ולבנות פה את ביתה.

החלט:

הוועדה מחליטה לאפשר לצחי ומורן קנטור להתחיל בתהליך קליטה ולהיקלט בהמשך על בסיס רכישת דירת ירושה.

ג. רונה ודוד אשכנזי – פנייה לקליטה:

רונה ודוד אשכנזי חיים בכפר מנחם כתושבים כחמש שנים. הם נרשמו לקליטה במסגרת רשימת התושבים שנסגרה באוגוסט 2018. לרונה מלאו 48 בשנת 2018 ולכן הנושא מובא לשולחנה של הוועדה.

דין:

נערך דיון בשאלת הדיוק שאנו נדרשים אליו בהתייחסותנו לגיל המועמדים לקליטה.

החלט:

היות שרונה הייתה בת 48 בעת הפנייה לקליטה, אוגוסט 2018, הוועדה מחליטה לאפשר להם להתחיל בתהליך קליטה.

ד. המשך הקליטה:

ב-30.11.11 סגרנו את ההרשמה לשלב הבא של הקליטה. ישנם 8 מגרשים לבנייה ו-4 דירות קהילה לשיוך מידי. נרשמו 15 משפחות לקליטה, מתוכן 3 מתגוררות בדירות הקהילה המוצעות לשיוך. בין הנרשמים בנים ובנות ראשונים, שניים ושלישיים. כמו כן ישנן 6 משפחות אחרות שכבר בחרו מגרשים ונמצאות בשלבים שונים של הקליטה ויש לקדם איתן את התהליך.

דין:

נערך דיון בדרך שבה אנו מעוניינים להמשיך את הקליטה לאור ההרשמה. הוסכם שכדי לקבל החלטות עלינו קודם כל לוודא שכל המשפחות עומדות בתנאי הקליטה האישיים והכלכליים.

החלט:

המשפחות יעברו את תהליך הקליטה כולל האבחונים הנדרשים ולאחר מכן נוכל לקבל החלטות בנוגע למגרשים ולדירות. בכל מקרה למשפחות המתגוררות בדירות הקהילה המיועדות לשיוך יש קדימות בשיוך הדירות הללו. תיקבע פגישה עם המשפחות שבה יוצג התהליך. ל-6 המשפחות שכבר בחרו מגרשים תצא הודעה לקידום התהליך.

רשמה: אורית זלינגר

פרוטוקול ועדת תכנון – 25.12.19

נוכחים: גלעד מינץ, רפי לזרקביץ, ארנון לפידות, אבי בן צבי, רונן סעידי, זאבי רוזנר
משקיפים: וידי שקד, זוהר ברוידא, אסא ברק

על סדר היום:

א. דרך סעידי-קפלן-אינה-ארבר

ב. כביש 81 - מחד"א עד משפחת שקד

מוזמנים: שלמלה ברוידא ושלומי שקד

ג. מגרש מתן לפידות

ד. דיווח – שבילים בשכונה הדרומית

א. דרך סעידי-קפלן-אינה-ארבר

ביצוע עם סטייה מהתוכנית בקיר התומך לכיוון משפחת ברוידא. משפחת קפלן טוענים שכתוצאה מכך מתקרבים עם הדרך לשטח המגרש שלהם וזה מפריע. מבקשים להיצמד לביצוע לפי התוכנית שהוצגה לציבור. מסתבר שהקיר התומך לא נבנה במיקום שהיה צריך להבנות.

החלט:

לתקן את הקיר התומך, להסיט את הדרך לתוואי המקורי עד כמה שניתן בשטח. אביטל יסביר את התיקון לקפלן, ולארבר. במידה ולא תהיה הסכמת דיירים, ינתן פתרון דרך למשפ' סעידי.

ב. כביש 81 - מחד"א עד משפחת שקד

שלומי ושלמלה טוענים לבעיית בטיחות כתוצאה מהתרבות הרכבים שנוסעים בדרך המשופצת. הכביש נהפך לכביש מקשר למוסדות הציבור שבמרכז הקיבוץ. הדרכים צריכות אישור יועץ התנועה ששכרנו ואישור ועדת התמרור במועצה.

התקיים דיון בעניין, הוצעו חלופות כגון תמרור, שילוט ובמפרים מאטי תנועה.

החלט:

לשים במפרים כמו שיש ליד המועדון לחבר (עד 6 יחידות).

ג. מגרש מתן לפידות

התקיים דיון בנושא.

החלט:

המגרש במצבו הנוכחי לא ניתן לשיוך. לדעת ועדת תכנון יש לשנות את גודל המגרש וצורת המגרש בכדי להתאימו לדרישות שמסביבו.

ד. דיווח – שבילים בשכונה הדרומית

נערך סיור בגבעה הדרומית עם "צוות עצים" – צבייה רייטר ואסא ברק. הועלו מספר בעיות הקשורות למניעה ככל שניתן של הורדת עצים:

1. ליד משפחת אלבירט – הקטנת השביל ל-1.6 מטר רוחב בגלל מסלעה קיימת או ביטול השביל.

2. דרך בין חיים דויד ובין ניקי מור - לבדוק עם צביה ויתור תמורת שטח אחר במגרשה.

3. הדרך העוברת ליד משפחת ניאוסיהן ומתחברת לכביש הספרייה, לא משתלבת כראוי.

החלט:

אנו צריכים להמשיך לעבוד על פי התכנון של התב"ע. במקביל לעשות את המיטב כדי להפחית את הפגיעה בחבר במידת האפשר.

רשם: אבי בן צבי

אני עושה את השליחות שלי פה

הדס שאשא, אחות המרפאה שלנו, סוגרת (כמעט) שנה בתפקיד.

היא בת 60, נשואה ואם ל-3 וסבתא ל-3 נכדים. גרה בגדרה.

הדס סקרה (בקיצור) את היסטוריית העבודה שלה כאחות:

בכפר מנחם אני עושה סגירת מעגל בקריירה שלי – גם קיבוץ וגם קופת חולים כללית. התחלתי את הקריירה שלי בקופת חולים כללית כאחות מרפאה אחראית ביפו. ב-1986, בעקבות האינפלציה, מצאתי עבודה כאחות (מטעם הקיבוץ) בקיבוץ ברקאי, עברתי לגור שם עם כל המשפחה והיינו שם במשך 4 שנים. שקלנו כמשפחה להתקבל לחברות ובשנה האחרונה שם היינו מועמדים לחברות.

לאחר מלחמת המפרץ החלטנו לעזוב בגלל שינויים רבים שהתרחשו בקיבוץ (מעבר ללינה משפחתית במידי ללא תנאי מגורים מתאימים). לאחר מכן הייתי שנה אחת שכירה בקבוץ צרעה. טיפלתי שם בהורים קשישים של חברים, התאהבתי בתחום הגריאטריה וכשחזרתי העירה חיפשתי עבודה בתחום. מצאתי עבודה כאחות אחראית מחלקה סיעודית בבית האבות הגריאטרי בתל השומר (שנקרא גילעד).

עבדתי שם 6 שנים שבמהלכן למדתי קורס בסיסי בגריאטריה וקיבלתי תעודת התמחות בתחום. אחר כך עברתי לעבוד כמנהלת שרותי הסיעוד בבית אבות קטן ומוזנח, שהיה על סף סגירה, מטעם משרד הבריאות. הבאתי אותו למצב של קבלת רישיון הפעלה ממשרד הבריאות. בתקופה זו למדתי לתואר ראשון בסיעוד והכרתי את האחות הראשית של קופת חולים לאומית, ש"סחבה" אותי לעבוד אצלה. 14 שנים הייתי אחות אחראית של היחידה לטיפול בית של קופת חולים לאומית וסיימתי תואר שני בניהול מערכות בריאות. עברתי לגור בגן יבנה והנסיעות לתל אביב היו מאוד קשות.

בדיוק פתחו אז את בית האבות על שם רחל ליצ'ק באחוה וניהלתי שם את שירותי הסיעוד במשך 5 שנים. כשהתחלתי את עבודתי הייתה שם מחלקה אחת, עם צאתי היו 6 מחלקות. זו הייתה עבודה של 24/7 ודרשה את כולי.

לקראת הפנסיה חיפשתי עבודה פחות תובענית. פה אני רואה את עבודתי כניהול הזמן לטובת החברים. המקצועיות שלי כאחות חשובה יותר מכישורי הניהול שלי. אני בקטע המקצועי גם בבית הדר (ניהול האדמיניסטרטיבי והמשקי מסור בידי אורית גל אור ויפה עזרון). חשוב לי לתת לחברים אוזן קשבת ועזרה מקצועית, אנושיות ואכפתיות. אני עושה את זה יחד עם ד"ר דני אלבירט, שזמין עבורי בכל שעה.

אני ממש נהנית פה ואני מרגישה שאני עושה את השליחות שלי פה.

רשמה: יהודית אפרתי

צילום: שלמה ברוידא

אז למה לי תנועה עכשיו?

מנכ"לית התנועה הקיבוצית, הדס ילין-דניאלי, בטור מיוחד - "אני מודה. עד לפני מספר שנים גם אני לא הבנתי. אבל כשניהלתי קיבוצים התחלתי להבין, גם את הצורך וגם את המשאב שעומד לרשותנו. ועדיין, כשנכנסתי לפני כשנתיים וחצי לעבוד בתנועה כמנכ"לית, הופתעתי מהיקף העשייה. מאז אני מסתובבת ומספרת לכל מי שרק אפשר, במגוון דרכים, מה זה התנועה הקיבוצית"

בחירות למזכ"לות התנועה הקיבוצית הסתיימו, אבל הן העלו שוב את השאלה - למה צריך את התנועה? למי ששאלה את עצמו את השאלה הזו, הנה התשובה: התנועה היא כיפת הזכוכית שמגינה עלינו.

וביתר פירוט - למי שמוכן קצת להעמיק: לתנועה הקיבוצית יש שתי רגליים. רגל אחת שעוסקת בקיבוצים עצמם, ורגל שנייה שעוסקת באופן רחב ומרשים מאד בתרומה לחברה הישראלית. הרגל הקיבוצית עוסקת בכמה תחומים, ביניהם: ייצוג הצרכים שלנו בכל תחומי החיים מול מוסדות המדינה (לדוגמא: בחינוך, בבריאות, בטיעוד, בחקלאות, בזכויות בקרקע וכו') - למרות השינויים הגדולים בקיבוצים, שמרנו על הייחוד שלנו, ועל זה צריך לשמור גם בהמשך; סיוע לקיבוצים במצבי חירום (פרטניים - לדוגמא השריפה בהראל; אזוריים - לדוגמא קיבוצי העוטף; וכלליים - חקלאות, ותמ"לים וכו'); וכמובן, בשיתוף בידע הייחודי שברשותנו, ופיתוח כלים חדשים המותאמים למאה ה-21 מחד ולאופיינו הייחודי מאידך.

הרגל הערכית - שבעיני בלעדיה אין לנו קיום - עוסקת במגוון רחב של פעילויות חינוך, תרבות ורוח, יהדות חילונית ומחקר. בין היתר עוברים דרכנו כל שנה 1000 חניכי שנת שירות, 600 חיילים בודדים אשר חיים בקיבוצים, 100 בני הקהילה האתיופית לומדים, עובדים וחיים בקיבוצים ומקבלים כלים לחיים, 500 מתנדבים מחו"ל רואים את הפנים היפות שלנו.

יש לנו 30 גופי חינוך, תרבות ורוח ביניהם סמינר אורנים, מכינת רבין, מכינת רעות שהקמנו לפני כשנה, תנועות נוער בארץ בחו"ל, בינ"ה, מכון שיטים, המדרשה באורנים אשר עוסקים ביהדות חילונית, מכונים ומוזאונים לחקר השואה, המרכז לייעוץ ושיקום (בית לאנשים עם צרכים מיוחדים), נווה צאלים (בי"ס ופנימיה לנוער), להקת מחול, תזמורת, הוצאת ספרים, ארכיונים ומכוני מחקר, בין היתר הקמנו השנה את מכון יסודות שעורך מחקריו מדיניות לקידום מטרות סוציאל דמוקרטיות, ועוד ועוד... כל כך הרבה עשייה חברתית, בכל כך הרבה תחומים.

מטה התנועה עצמו מורכב מ-5 אגפים - חינוך, חברה, צעירים ומעורבות בחברה (אגף שקם לפני שנתיים וכבר יוצר גלים ומחבר אלינו אלפי צעירים), אגף כלכלה ואגף מטה. סה"כ - כל העשייה הזו - שרק בחלקה הקטן נגעתי - נעשית על ידי כ-60 פעילים מחויבים, מסורים ומקצועיים (לשם השוואה, בימים הטובים של התנועות היו 1,400 פעילים בכל התנועות).

הרבה נושאים עלו במהלך הבחירות הללו. אי אפשר להתייחס לכולם. אנחנו משקיעים ונשקיע עוד בלספר לכם מה אנחנו עושים למענכם, קיבוצניקים יקרים. והכי חשוב, תמיד, תמיד נהיה שם בשבילכם.

לדירקטוריון מפעל המתכת דרושים

דרושים/ות חברים/ות לאיוש דירקטוריון מפעל המתכת בכפר מנחם. יכולים/ות להיבחר כחברים בדירקטוריון עד 5 חברי/ות קיבוץ, בנוסף ליו"ר המפעל, יו"ר ההנהלה העסקית בקיבוץ ומרכז המשק. המינוי הוא לקדנציה של 4 שנים, והגוף הבוחר הוא ההנהלה העסקית של הקיבוץ.

תפקידי הדירקטוריון:

התווית מדיניות
קביעת אסטרטגיה עסקית ויעדים
אישור דו"חות כספיים
בקרה על הניהול השוטף
מינוי מנכ"ל ומעורבות במינוי בעלי תפקידים בכירים וקביעת תנאי העסקתם

כישורים רצויים:

ידע והבנה בעולם התעשייה/ עסקים/ פיננסים/ משפט.
ידע בניתוח דו"חות כספיים.
עדיפות לבעלי השכלה בתחומים רלוונטיים ולבעלי ניסיון בניהול בתעשייה ו/או ניהול עסקי חברים/ות המעוניינים/ות להיבחר, מוזמנים/ות לפנות עד 26/01/20 לשושי בורשטיין במייל: menosh@kfm.org.il

ב-20.12.2019 קיבלנו מ"קרן חבצלת" (מוסדות תרבות וחינוך של השוה"צ) מלגה כספית להוצאת הספר לכבוד חגיגות ה-80 – **האווירון האדום ועוד סיפורים**.
אסף אוזן ונדב קרן ייצגו את הצוות בטקס.
ישר כוח לצוות!
המעוניינים בעותק מהספר מוזמנים לפנות לאחד מחברי הצוות: אוכמה אבירם, אסף אוזן, מור רפפורט ונדב קרן.

לשחר מירז שהגיעה למצוות

פרשי כנפיים לקראת
התחלות חדשות, מזל טוב
לך, להורים – סיון ורן,
לסבים ולכל המשפחה.
דרך צלחה והרבה נחת.

בשעה טובה דגם חומה ומגדל התחבר לחשמל מוזמנים לראות מדי ערב.

מוסה ברוידא

זהירות חפצים חשודים

במהלך הימים האחרונים טיפלו כוחות משטרת ישראל בחפצים חשודים ובמטעני נפץ שהיו מחוברים לבלונים באזור הדרום ובפרט באזור לכיש ועוטף עזה. אירועים אלו הסתיימו ללא נזק או נפגעים בזכות פעילות מקצועית של הכוחות בשטח, ובעיקר בשל משמעת ואחריות של אזרחים אשר דיווחו למוקד החירום תוך הקפדה על כל כללי הבטיחות והזהירות. אם אתם נתקלים בחפץ חשוד או במטען נפץ, אנא הקפידו על הוראות בטיחות מצילות חיים:

❖ בכל מקרה שבו מבחינים בחפץ חשוד, לרבות בלונים, עפיפונים ואחרים, יש ליצור קשר מיידי עם מוקד החירום של משטרת ישראל שמספרו 100.

❖ אין לדעת בחפצים חשודים, בהם בלונים או עפיפונים, הנמצאים זרוקים/מונחים בשטח. ❖ בעת זיהוי של חפץ חשוד יש להרחיק סקרנים לטווח ביטחון של כ-50 מטרים לפחות ולא להתקרב לחפץ עד להגעת

כוחות המשטרה.

❖ זכרו, משמעת אזרחית

מצילה חיים – יש להישמע

להנחיות המשטרה וכוחות

הביטחון ולפעול בהתאם.

❖ משטרת ישראל, באמצעות

כוחות השיטור וחבלני

המשטרה, ערוכה לתת מענה

מקצועי ומיידי ולנטרל כל

איום של חפץ חשוד או מטען

חבלני שעלול לפגוע בחפים

מפשע.

❖ הורים, שוחחו עם ילדיכם

והגבירו את המודעות שלהם

לאיום זה: בעת זיהוי חפץ

חשוד עליכם להתרחק מיד

מהמקום ולהתריע בפני

מבוגר ו/או להזעיק את המשטרה.

בגיליון הבא של עלון הקיבוץ נעלה את נושא השימוש בקמינים.

חברים מוזמנים להביע את דעותיהם והרגשתם.

יהודית אפרתי

בדצמבר 2019 ירדו 137.5 מ"מ גשם

**עם חיה, גלית, רון, עומר, זוהר,
נירה ושלמה ל'ה וכל המשפחה
אנו אבלים על מות חברנו
אהרון ברוידא**

אהרון ברוידא קורות חיים

אהרון נולד בעת שהקיבוץ ישב בהדר, ב-ח' בתשרי תש"א, 10 אוקטובר 1940 הוא נפטר בביתו בכפר מנחם, ביום ששי, ו' בטבת תש"פ, 3 ינואר 2020 בן לרחל'ה ואברהמ'ל, ממיסדי הקיבוץ. אח לנירה, צפריר ושלמה. אהרון גדל בקיבוץ כפר מנחם, למד במוסד החינוכי בנגבה בקבוצת "לפיד". הוא התגייס לצבא ושירת בסדיר ובמילואים בחיל השריון. לאחר שחרורו חזר לקיבוץ ומיד יצא לשנת שירות בקיבוץ להב. בשנת 1964 פגש אהרון את חיה. הם התחתנו, חיו ועבדו בקיבוץ, ונולדו להם כאן גלית ורון. ב-4 בינואר 1971 עזבו חיה ואהרון את הקיבוץ והקימו את מושב שדות בפתחת רפיח. בשדות נולדו להם עומר וזוהר. הקמת המושב בחולות סיני השוממים הייתה גאוותו של אהרון. בשדות חיו אהרון וחיה עד פינוי סיני בשנת 1982. הם עברו להתגורר במשך שנים אחדות בכפר מרדכי ובשנת 1986 חזר אהרון לקיבוץ.

אהרון עבד במדגרה, באקונומיה במטבח וברפת. ברפת עבד כמעט עד ימיו האחרונים והוא היה גאה להיות חבר הקיבוץ האחרון שעבד בחקלאות. אהרון היה מעורב בחיי הקיבוץ, בתרבות ובקהילה והיה שותף ביצירה ובעיצוב חגים וטקסים. הוא יזם והקים את "הפרלמנט", הקים את הפלאפל, הכין בירה, גיבן גבינות עם נירה, ניגר בנגריה רהיטים וצעצועים, והגשים את כל משאלות ילדיו ונכדיו שכה אהב, ושהם כל כך אהבו אותו. אהרון היה איש חלומות, ילד נצחי, אדם שכולו טוב. הוא היה איש של ניגודים, דעתן שלא קיבל שום דבר כמובן מאליו: איש פרטי עד מאוד – שחי בקהילה. פציפיסט – שהוא, ילדיו ונכדיו שרתו בצבא. אנרכיסט – שומר חוק. אתיאיסט אדוק - שלמד תנ"ך, קבלה וגמרא. כפי שתמיד רצה, אהרון סיים את חייו בביתו, מוקף באשתו, ילדיו, נכדיו, אחיו וכל משפחתו האוהבת. אנחנו רוצים להודות לסהג'אן שליווה את אהרון ואת המשפחה במקצועיות, בחמלה ובמסירות אין קץ. תודה לצוות המרפאה, לדני ולהדס שידעו לנווט, לכוון ולתת יד ואוזן קשבת בכל עת. תודה לכל אוהבינו שעטפו אותנו וחיזקו מקרוב ומרחוק. תודה לכל מי שטרח והגיע ללוות איתנו את אהרון שלנו בדרכו האחרונה, כאן, באדמה ובנוף שכה אהב.

אבא לא אהב שאנשים מדברים על עצמם בלוויות,

אז אני רוצה לספר לכם על אבא שלי, שלנו, שבכל ערב לפני השינה נרדמנו לקולו ששר לנו "היו היה פנס בודד" ו"מיהו המיילל ברוח" וגם "בואי אמא" ומיד סיפר את "הנסיך הקטן" או את פו הדוב. זיכרון ליל ליקוי לבנה. חושך בחוץ, רון ואני על זרועותיו מביטות לשמים ומחכות לצפות בפלא. רון בטח נרדמה ואני נושמת את ריח העור הרך וחשה את הפרווה הנעימה בצווארון מעיל הטייסים שלו. אבא הסביר לי על כדור הארץ שנמצא בין השמש לירח, יותר אני לא זוכרת.

עקבנו אחר לוויינים בשמים, טסנו במסוק ריסוס לבית הספר, ראינו אותו דואה בשדה תימן, בנינו טיאות מבלזה, שייפנו חלקים לטיסנים וציפינו בנייר משי, הראש שלו בשמים יותר גבוה מהעננים. עוד זיכרון - כשלמדנו לנהוג על טרקטור, אבא הסביר לנו בצורה מפורטת איך מחליפים הילוך, לעזוב את הגז, ללחוץ על הקלאצ', לשחרר בעדינות וללחוץ על הגז. וגם איך שתי הדסקיות נפרדות ונפגשות תוך כדי סיבוב. אבל כשעומר נהג בפורד הגדול ואני עומדת לידו, שמענו מהטרקטור השני איך צעק על רון שהיא חונקת את הטרקטור (רון הייתה בת 10).

כשהיינו הולכים מכות אחד עם השני אמר - רק לא בראש, רק לא בראש! כשאמרתי לרון תסתמי! העיר - סתמי, או שתקי. כשלא הסכים לי לעשות דברים (קשה לי להיזכר מה לא הסכים...) אמר - עדיף שאת תבכי עכשיו מאשר שאני אבכה כל החיים.

אבל זו הייתה הבלחה של בגרות רגעית כי רוב הזמן היה ילד, וכשרצה לעשות משהו זה קרה כאן ועכשיו, לא דוחים, לא מחכים, אחרת קיבלנו את התשובה: טוב, אז כנראה שאת לא רוצה... אבא גידל הודים, כבשים, חזירים, ארנבות, חצילים, סיפנים, שושן צחור, דגניות, מלונים, קישואים, מלפפונים, אפרסקים, עגבניות והמון חלומות.

התעורר בשלוש להשתין, יצא לרפת. חזר ובדרך עבר במחלבה להכין את הפלאפל, לבדוק מה עם הבירה. ומיד לאסוף את הנכדים. לא אחד ולא שניים, לוקח את עדן ומיד גם טל, איתן וגלי איתו על הקלנועית. ארוחת צהרים - שניצלים, המבורגר, צ'יפס, נקניקיה... מה אתם אומרים ילדים? טוב, תכף כליל מגיעה ועוד לא הספיק לעבוד עם יול בנגריה. אורי קפץ לנוח בין בית הספר לאימון כדורסל, ורותם אכל ארוחת צהריים שנייה לפני אימון כדורעף. שי חזרה מאימון, יש זמן לנסוע לסושי לפני הברידינג. וכשרעי וזיו בסביבה העולם נעצר והאושר לא נגמר.

כשעשה מילואים לנו הייתה חגיגה. נוסעים לחוף בימית, לשייח זואד, לחרובית, לבית הממשל בדיר אל בלאח או לרפיח לאוגדה. ובימי חמישי כולם אצלנו בסלון ראו איך מכבי מנצחת את צה אסקה. לפעמים אני שואלת את עצמי אם כל הילדים בעולם יודעים עם מי היה עם אבא שלהם בגן או בכיתה? ולמה הוא לא קיבל סמל בוגרים. מי היה איתו בצבא, עם מי שיחק כשהיה ילד, את מי הוא אהב ועדיין אוהב. ואבא שלנו סיפר וכתב.

אבא הביט אל העולם דרך עינו של הנסיך הקטן. ידע לראות את הכבשה בתוך התיבה המצוירת, להאזין בלילה "לקול הכוכבים במסילתם, הדומה לקולם של חמש מאות מיליון פעמונים קטנים" ולא הבין מהו אילוף ולאן כולם ממהרים.

אבא, נתת לנו שנה של חסד, להחזיר לך מעט ממה שקיבלנו ממך, והרי חיים שלמים לא יספיקו. תודה לך על אבא על כל רגע שהיית כאן איתנו. תודה שנתת לי שיעור אחרון בחיים.

סליחה אבא על הפעמים שפגעתני בך, על האכזבות על כך שלא הייתי טייסת ואפילו לא קצינה.

גלית

אבא יקר

לפני שנה לקחת אותי ללונה פארק. שנינו ממש לא אוהבים לונה פארק. מההתחלה כבר ידענו שהיציאה משם היא רק למקום אחד ולא אנחנו קובעים מתי לצאת. בהתחלה חשבת שתוכל לבלות שם לבד ללא עזרה ושותפים, אבל מהר מאוד הבנת שכדאי לצרף את כולם. היה לך קשה לראות אותנו מתרוצצים סביבכם - עשינו זאת באהבה ובזכות גדולה. התחלנו את המתקנים בפארק ולרגע הייתה הרגשה שהצלחנו לברוח משם. אפילו התעקשת לקחת אותנו לקפריסין לפארק מים, שאת זה אנחנו יותר מחבבים. מהר מאוד תפסו אותנו וחזרנו, היו מתקנים חדשים שלא התחברנו אליהם. בכל המתקנים היו מפעילים כל כך נחמדים ועם רצון לעזרה. ואז הגענו לשלב שמצאנו את עצמנו מחכים. כבר לא נהנית, גם לא מדוכני האוכל. אפילו התחלת לעשן אחרי 40 שנה שהפסקת, אבל זה היה רק כדי להעביר את הכאב. ועכשיו הסיוט נגמר. השארת לנו כל כך הרבה טוב אוהב ומעריך את כל מה שנתת לי עומר

סבא שלי,

סבא יומיומי. לא של חתונות ולוויות, לא של אירועים, לא שצריך להתקשר כי חייבים. של יומיום. של שיחות טלפון, של ארוחות צהריים אקראיות, של שישי בערב, של שבת בערב, של טיסות, של חלומות. הפכתי אותך לסבא ואנחנו גדלים יחד כבר 27 שנים. בקיץ האחרון ישבנו שנינו על המרפסת. דיברנו על המוות. כי ככה אנחנו, משתפים במחשבות, ברגשות. אני מספרת לך ואתה מספר לי. אמרתי לך שמה שקשה לי בפרידה ממך הוא שבעצם אני מתאבלת על עצמי. על מה שכבר לא תחווה איתי. אני מכירה אותך, את האדם שאתה. הרומנטיקן שאומר שיסמין הוא הפרח שהכי נעים להריח כשמאוהבים, ועל הדרך מוודא שיש לי מחזרים. הנוסטלגי, שמתרפק על העבר ועל זיכרונות והיסטוריה. המורכב, שיש לו חרטות ויש לו פספוס ויש מטענים שקשה לך לשאת ובכל זאת אתה נושא אותם. אין כמעט אדם שעובר בדרכי שלא יוצא לי לספר לו עליך. ועדיין אני בטוחה שלא מפנימים עד כמה אתה בלתי נפרד ממני. אני מודה, לא חשבתי שעכשיו זה ייגמר. קיוויתי שיהיו לנו עוד הרבה שנים. אבל בשנה האחרונה המשפחה המופלאה שלנו למדה שהמוות הוא חלק מהחיים. וגם שהגוף בוגד והמחלה מתפרצת אנחנו איתך ואתה איתנו. קיבלת החלטה וזאת גם הייתה שיחת הטלפון האחרונה שלנו. רק שעכשיו כל כך רוצה שניסע בסלף ונאכל גלידה ונעבוד בנגריה ונדבר, ונשתוק, ונעשה הליכה בשדות. קשה לי להיפרד ואני גם קצת חוששת ואולי גם קצת עוד לא מבינה, אבל אני משחררת אותך ומוקירה תודה על הזכות להיות נכדה שלך. על האמא שאתה וסבתא נתת לי, על עצם היותך. אוהבת אותך וכל כך מתגעגעת לנצח, יול

סבא,

לקחתי הכל כמובן מאליו. מאז שאני זוכר את עצמי אתה שם, לא האמנתי שזה יכול לקרות, בטח לא לך. כי הרי כבר כמה פעמים הוכחת לנו שחוקי הטבע לא בדיוק חלים עליך. הסטטיסטיקה אומרת שכל ארבע שנים יש במדינת ישראל מלחמה ושהיא בסוף תצא מנצחת עד כמה שאפשר, וזה בערך מה שהיה לך מאז שאני נולדתי. פעם בכמה שנים הייתה לך מלחמה קצרה עם הגוף שבדרך כלל הסתיימה בניצחון והמשך של אורח חיים רגיל.

פעם ב... היית ממציא לנו תזונה חדשה שאתה מתחיל "מהיום אני אוכל רק בשר" "אומרים שחלב זה הדבר הבא". תוך יומיים היית נשבר מהתזונה החדשה ואומר "אהה הכל שטויות משלמים לרופאים האלה שיפרסמו את המחקרים שלהם".

לקחתי הכל כמובן מאליו, את הבית שלך שתמיד היה זמין ופתוח, את אלפי שעות הצפייה בערוץ הילדים שהיה חסום אצלי בבית בטענה שהיה אלים מדי, את הפלאפל ששימח אותנו ואת כל קהילת כפר מנחם. לא יודע אם שמת לב, אבל בסוף הצלחתי גם לעשות כדורים אפילו די טוב, זוהר אומר. את אלפי הקינדר בואנו שרשמתי עליך בכלבו ולא רק אני אלא כל המאתיים הנכדים שלך שקנו על החשבון שלך בכלבו ובחדר האוכל. האמת, לא כל כך מבין איך נשאר כסף, כנראה שמישהו בהנהלת החשבונות שאהב אותך מאוד כמו שכל הקיבוץ אוהב אותך החליק לך כמה מאות אלפי שקלים.

אתה פציפיסט, ימני שמאלני, אידיאולוג חכמולוג, ואת כל זה אתה תמיד היית מבסס על כל מיני דברים שקראת. משתף אותנו, אנחנו צוחקים ואתה צוחק. מספר לנו עוד סיפור שכבר שמענו אלפי פעמים, מנסה לשכנע עוד נכד ללמוד ברידג' בפעם האלף, שר לנו עוד שיר שאתה היחיד בעולם שמכיר, לדוגמה "גמל גמלי", והבדיחה הידועה שבתור ילד פרשת מהמקהלה כי כולם זייפו חוץ ממך. במשחק "ארץ עיר" כבר היינו רגילים להמצאות שלך, "יבחושית" ו"ירצוק" היו צמחים לגיטימיים אצלנו.

הספקת הכל, אבל כמו שאנחנו מכירים אותך רצית להספיק עוד כל כך הרבה. בטח עוד היו לך אלפי רעיונות וחלומות שרצית להגשים. גם אני רציתי להספיק איתך עוד כל כך הרבה דברים. רציתי לטוס אתך לכבוש יעדים חדשים, להכין איתך בירה, לסיים לבנות את הרמקול שהתחלנו, לעשן איתך איזה ג'וינט טוב, ועוד כל כך הרבה...

ועכשיו ההלוויה שלך היא כמו הסרט שכולנו אוהבים "מבצע סבתא". הבור שלך הוא "בור בור", הרבה יותר מרשים מהבור של תקנון הקיבוץ. את הסיפורים נמשיך עוד הרבה שנים במועדון לחבר, הבית מהגבס על הגבעה שהיה עבורנו הכל כבר לא יהיה אותו הדבר.

בשבוע שעבר כמעט פספסתי אותך, כי לקחתי כמובן מאליו את העובדה שאתה תישאר אתנו עוד שבוע. אבל הספקתי בשנייה האחרונה לראות אותך בפעם האחרונה מדבר וצוחק, לתת לך נשיקה ולאחל לך שתרגיש טוב, כמו שאיחלתי לך כל פעם שנפרדתי ממך בתקופה האחרונה. כאילו זו איזו שפעת קטנה שחולפת. אני מצטער שלא הייתי מספיק איתך בתקופה האחרונה, אני אוהב אותך, תודה על הכל.

אורי

דברי פרידה מאהרון ברוידא - שגיא יודוביץ

ב-4.1 השנה הגעתי לניחום אבלים אצל משפחת ברוידא. אותו יום 49 שנים קודם לכן עולות על הקרקע חמש משפחות בפתחת רפיח ומקימות את מושב שדות. מושב מיוחד, שהיה הראשון מיישובי חבל ימית. אהרון וחיה ביחד עם שתי בנותיהן, גלית בת השלוש ורון בת החצי שנה, ביצעו במעשה זה פעולה חלוצית.

אהרון, יזם ואמן בנשמתו, כמו נולד למעשים כאלה, ואכן תריסר השנים שבהן התקיים היישוב, התפתח והיה למופת התיישבותי, היוו בעבור אהרון, קרוב לוודאי, את שנותיו הגדולות. אינני יודע, מעולם לא דיברתי איתו על כך.

לתומי חשבתי, שכקיבוצניק אהרון היה מאושר מהפינוי של חבל ימית במסגרת הסכמי השלום עם מצרים. אך לא ולא. הקמת יישוב הינה מעשה חלוצי שדווקא לאיש עבודה ויצירה כאהרון מהווה פסגה אישית בסיפור חייו ואת חורבן היישוב הוא ביכה למעשה כל ימיו.

מסתבר להפתעתי, שעקירה מבית או מיישוב אינה מהלך קל כלל וכלל. אתה מקים משפחה, נולדים שני בנים נוספים, זוהר ועומר, מרחיב את היישוב, מפתח את החקלאות במקום, והנה הכל נחרב בשל החלטות מדיניות גלובליות.

בציבור מתפתחת דמוניזציה כנגד מפוני חבל ימית, אנשי גוש אמונים תופסים בעלות על הסיפור שלך, והכל נצבע בצבעים שאינך שייך אליהם ובטח שבקיבוץ הארצי אין לגיטימציה להביע ערגה לחבל ימית. אהרון ואבא שלי, יוסלה, נולדו בהפרש של שנה והיו חברים קרובים, וכשגרו במושב שדות, אבא לא אחת היה מקפיץ את ילדי משפחת ברוידא לבקר את הסבים בקיבוץ. רון היא בת כיתתי שקד, הגם שרק שנתיים היינו בה יחדיו. כמו כן חיה ואמא שלי מלכה חברות מאוד טובות.

המפגש שלי עם אהרון הוא מפעל המתכת. חלומות גדולים היו לי להיות איש אקדמיה, אך צרכי פרנסה הביאוני להחלטה על עבודה של מספר שעות בשבוע במפעל. אהרון, שעבד תקופת מה אף הוא במפעל המתכת, הרכיב מוצר שאין לי מושג מה הוא, אבל עלי הוטל להכניס לשם כך ארבעה מסמרים קטנים לשקיקי ניילון קטנים. העבודה המונוטונית כל כך נעמה לי, וכן תחושת היצירה והגברת הערך העצמי, כך שעד מהרה נפרדתי מהאוניברסיטה והתחלתי לעבוד ימים שלמים במפעל.

אהרון ברוידא הוא לדידי אחד מדמויות המופת של כפר מנחם, ביחד עם דוד קרון, צבי כצנלסון, חונקה קפלן ואברהם סלע, שהייתה לי הזכות לעבוד איתם.

11.09.1911-24.01.1965
24.12.1913-17.01.1986
16.03.1920-31.01.1986
15.10.1911-20.01.1988
25.06.1944-08.01.1990
22.06.1987-29.01.1990
18.01.1912-06.01.1991
12.01.1913-12.01.1991
01.11.1910-20.01.1991
26.12.1912-27.01.1991
24.06.1908-29.01.1992
15.01.1921-25.01.2000
07.11.1923-14.01.2004
20.03.1912-26.01.2004
17.03.1910-13.01.2005
15.05.1915-08.01.2007
17.01.1923-07.01.2008
27.01.1918-06.01.2010
30.06.1957-25.01.2010
10.10.1940-3.1.2020

אשר גולדברג
דוד פרנקל
שולמית קלנר
פייבל שריג
גד פטיש
לירן בן אריה
מוטק'ה (מרדכי) בן אריה
רייזל שור
נחק'ה רומבק
נחמק'ה קפלן
הניה רומבק
דורקה- דבורה לויט
ינינה שלנגר
רחל'ה ברוידא
עמנואל בק
אנה שוהם
חיים יערי
אלזה זלינגר
אנט שור
אהרון ברוידא

